

קונסטרוקציה - הַבְּנִייה, היא הרכבה של חלקים, רעיונות וחומרים כדי ליצור משהו חדש. המונח קונסטרוקציה מהדהד ישירות את זרם הקונסטרוקטיביזם באמנות, תנועה רוסית מהפכנית ששינתה את עולם האמנות בתחילת המאה העשרים. ההדים שלה נמצאים בכל מקום, האשליה של יצירת משהו אחר, בוטה ונועז, ישיר, כן ונעדר מניירות.

דקונסטרוקציה הוא מונח פוסטמודרניסטי. המודל הקונסטרוקטיביסטי של ראשית המאה העשרים פורק מאה שנה מאוחר יותר. תפישות עולם מוקדמות פורקו. מה שידענו נחשב עתה כלא ממשי ואמיתי. והספק שולט.

Deconstructing Agripas משקף את 12 שנות חברותו של דורון אדר בגלריה השיתופית אגריפס 12. ההצטרפות לחברות בגלריה הייתה מעין הכרה עצמית - "אני, דורון אדר - אמן".

בתערוכה זו, חקר הפרסונה של אדר מוצג באמצעות תצלומי דיוקנאות עצמיים, זוגיים, משפחתיים ודיוקנאות של עמיתים. מספר רב של פנים ומצבים שדרכם משתקף מי אנחנו, מי מקיף אותנו ומי מוקל בתוכנו. ההרהורים על החלקים שלנו, השכבות המפורקות, השורשים והאינטראקציות שלנו. אדם, אמן, בן זוג, אבא, פאטר פמיליאס - ראש משפחה, בן, חוקר טבע, עמית, איש צוות, צלם.

בספרדית אנחנו אומרים - "אמור לי מי הולך לצידך, ואני אגיד לך מי אתה":

Dime con quién andas y te diré quien eres.

כל דיוקן הוא מפגש שנעשה לנצחי - מפגש כפול עם נשוא הצילום ועם ההתבוננות של האמן. התבוננות של האמן - מעבר ליסודות הטכניים של קומפוזיציה, פרופורציה, זווית צילום - מתוכננות ומכוונות או נסתרות ואינטואיטיביות - הן תוצאה של פעולה ללא מחשבה, שהושחזה במשך שנים של אימון, של ידיעה מה לעשות ומתי. הפילוסוף עמנואל לֵיִנְאָס טען שרק דרך פניו של האחר ניתן לגלות את אלוהים ולהגיע להתעוררות איתית.

עבודות הווידאו ארט חוקרות את הארעיות. העבודה הראשונה, שאף נתנה את השם לתערוכה כולה, מוקרנת על מסך המכסה את חלון הגלריה הפונה אל המרפסת. זהו מעין ציר מוביל בתערוכה כולה: **Deconstructing Agripas**, (ערוץ בודד, 2.5 דק').

העבודה לוכדת את מהות פירוק התערוכה - **ספירת מלאי 9000 רגעים** - תערוכת היחיד של אדר בגלריה אגריפס 12 שהוצגה בשנת 2017. היה זה מיצב-ארכיון מבוסס תצלומים,

שבאמצעותו תיעד אדר במשך חמש שנים את הפעילות וההתרחשות בגלריה. הסרטון משמש כמטאפורה לכל הפעולה האמנותית הייחודית: יצירה, עיבוד, תצוגה, ולבסוף, הסרה. פירוק של תערוכה הוא אירוע כואב. לעיתים, שנים של עבודה אינטנסיבית, של חלומות ואירועים, נעלמים בתוך דקות. התצלומים מפוזרים לאוספים ולארכיונים או לעיתים הם אפילו מושלכים לפחי האשפה. הווידאו המאופיין באפרוריות נוסך על הכל ממד של זן.

תהליך הטרנספורמציה הנוכח בעבודה השנייה, ביער מול הבית, מגיע דרך המסתורין של הטבע - צליל ההפשרה הנוסף בהרי האלפים, כמו שעון מתקתק, ממנטו מורי. הקרח הנמס משתנה מעונה לעונה: חורף לאביב, אביב לקיץ, קיץ לסתיו. זהו יופי בר-חלוף, היופי של הנצחי שומר אותנו ברגע הנוכחי, נוכחים בעכשיו יחד עם כל הקסם שבו. יש ודאות בתהליך. ובכל זאת, גם חוסר הוודאות נוכח כאן. אנחנו יודעים שליבת החר הקפואה נמצאת בסכנת המסה, האקולוגיה מאוימת.

העבודה השלישית, **יתמות**, מתייחסת להעדר. מה נשאר אחרי שנחלד? כיסא ריק, משב רוח קליל מזיז ברכות שולי וילון בחלון. שקט בתוך ריק שמלא בנוכחות. גב' איצקוביץ (אימו של האמן) עזבה את העולם הזה, אבל הד חייה ונוכחותה קיימים. כולנו נותרים אחרינו כסאות ריקים, אבל האם יהיה מי שישים לב לכך? האם יתגעגעו אלינו? האם מישהו יישאר מאחור לחזות בלכתנו ולתעד את היעדרותנו?

בתצלומי הנוף שלו אדר מתמקד כבר זמן רב בחללים כהים הנוכחים בטבע שנים על גבי שנים. הסדרה הזאת היא הרהור על החור הַמְקוֹלָרִי (פגם פיזיולוגי ברישתית של העין שמסכן את הראיה), שהתגלה אצלו לפני שנה. הצילומים חוקרים את היעדר החומה, החור השחוק, שקיים כאזור סמוי בשדה הראייה שלנו כמו גם בְּקִיאָרוֹסְקוֹרָו (אפקט האורצל) של פני השטח. הקיארוסקורו של אדר שונה בצורתו ובמתכונתו מיצירתו של איש קאפור - **חור**, אך מצביע על אותן שאלות של ניהיליזם וִוְרְטִיגו בתוך הקיום.

תהליך הריפוי באמצעות קִינֶטֶסוֹגִי הוא רפרנס לתערוכה **אני בסדר** בחלל הגלריה המתייחס לצילה (בת זוגו של האמן) שהחלימה מסרטן. הזהב מכסה את הפצעים ומחזק אותם. אמצעי זה מהדהד את הייחודיות של כל נושא או חפץ והופך אותו ליקר מציאות. הצלקות שלנו לובשות צורות שאי אפשר לחזור עליהן ולעיתים אף אינן ניכרות לעין. הן מוסיפות עומק ומשמעות לעצם הקיום שלנו. התחקות אחריהן באהבה דרך האמנות מקרבת אותנו אל השלם. תחושת פליאה מהחיים עצמם, פגועים ויפים.

אלחנדרה אוקרט, אוצרת

Doron Adar

Deconstructing Agripas

Construction is the assembling of parts, ideas, and materials to create something new. In art, Construction evokes constructivism, a Russian movement that transformed the art world at the beginning of the last century. Its echoes are everywhere, the illusion of creating something different, crude, and bold, without artifice or *manière*.

Deconstruction is a postmodernist term. The constructivist model of the early 1900s was disassembled a century later. We pulled things apart. What we knew was no longer real and doubt prevailed.

Deconstructing Agripas reflects on Doron Adar's 12 years of membership at Agripas 12. Becoming a member was a self-declaration - Doron Adar – artist, photographer.

In this exhibition, Adar's exploration of his persona is captured through images of self, couple, family, and colleagues' portraits. A myriad of faces and poses reflect who we are, who surrounds us and who is contained within us. A reflection on our parts, disassembling our layers, roots, and interactions. Man, artist, husband, father, Pater Familias, son, Naturalist, colleague, team worker, photographer.

In Spanish we say -tell me who walks by your side, and I shall tell you who you are. Dime con quién andas y te diré quien eres. Each portrait is an encounter made eternal – a dual encounter with the subject and with the artist's observations. The insights of an artist – beyond the technical essentials of composition, proportion, angle – might be deliberate and planned or subtle and intuitive – a receptive no-mind state honed over years of training, of knowing what to do and when to do it. A Levinas encounter, whereby facing the other we find God.

The art videos explore impermanence. The first video, a central axis within the space places the end of an exhibition - 9000 Moments, Doron Adar's archive of Agripas 12 gallery, as a phrase, as a statement. At one-point things finished and get dismantled.

There is a pain in taking apart an exhibition. Sometimes years of work and dreams disappear

very fast, distributed between deposits and rubbish bins. The dominant greyness of the video adds a Zen dimension to it. While there is deep sadness in deconstructing there is also a lightness dimension to let go. A reward for the mission accomplished and a readiness to move on to the next thing.

The transformation process present in the second video, comes Through the mystery of Nature- the dripping sound in the Alps like a ticking clock, a *memento mori*. The melting ices, transform from season to season. Winter to spring, spring to summer, summer to autumn. *Memento mori*, the beauty of the impermanent keeps us in the present moment, enjoy the now with all its magic. There is a certainty in the process. Still, uncertainty is also here, we know the frozen core is at risk of melting, ecology is threatened.

The third video addresses the absence. What is left after we stop being? An empty chair, a breeze softly moving a veil curtain in a window. Silence in an emptiness that is full of presence. Mrs. Itzkovitch (the artist's mother) left this world, but her echo stayed. We shall all empty our chairs, but would it be noticed? Would we be missed? Would anyone be left behind to witness and record our absence?

The Landscapes- Pondering on his own macular hole (an eye threatening condition) and the dark cavities present in his nature photographs for years. They explore the absence of matter, a black hole in our field of vision being within ourselves or in the geology.

The chiaroscuro takes different shapes and forms in Anish Kapoor's work "Hole" but points to the same questions, of nihilism vertigo within the existence.

The healing process through "kintsugi" is a recall of a previous exhibition in the gallery space addressing Tsila (the artist's wife) and her battle with cancer. Gold covers the wounds, empowering them. It resonates with the uniqueness of each object/subject and makes it precious. Our scars take shapes that are unrepeatable or sometimes invisible. They add depth and sense to our existence. By tracing them with love and art they make us whole. A sense of awe to life itself, imperfect and beautiful.

Alejandra Okret, Curator